

เพชรสีเพลิง

บทที่ 19

“ได้ยินว่าสรกับเพื่อนๆ จะไปเมืองกาญจน์กันหรือ”

โยธินถามเสียงอ่อนในโต๊ะอาหารที่เขากลายมาเป็นสมาชิกที่ไม่แปลกหน้าอีกต่อไป เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่ทุกคนในบ้านนั่งกันพร้อมหน้า แต่ก่อนนี้แต่ละคนต่างมีเหตุหรือไม่มีก็ความพอใจที่จะทานข้างนอกบ้างบ้านบ้าง ข้ามบางมือไปบ้าง หากบังเอิญอยู่บ้านพร้อมกัน ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะปณิธานจัดการ ธิปไตยก็ไม่เคยเรียกให้ลูกสาวคนเล็กร่วมโต๊ะ และภัสสรก็มักจะหลบเลี่ยงจนกว่าบิดาจะลุกจากโต๊ะอาหารไปแล้วจึงจะมานั่งทานคนเดียวเงียบๆ แต่เมื่อมีโยธินผู้ซึ่งแสดงตัวโดยเปิดเผยว่าพึงใจโยธินในตัวเธอเข้ามาพัวพัน ธิปไตยจึงลดทอนที่ที่เคยปลีกแยกห่างเหินลูกสาวคนเล็กลง

การสวดพระอภิธรรมเพิ่งจะผ่านพ้นไป ค่ำนั้นเป็นวันแรกที่ภัสสรตรงกลับบ้านจากมหาวิทยาลัย เธอเก็บตัวเงียบอยู่ในห้องแม่ เห็นรถโยธินแล่นเลี้ยวเข้ามา จนกระทั่งถูกบิดาตามตัวให้ลงมาร่วมโต๊ะอาหารด้วย

ธิปไตยถามดูๆ “อะไร ใครจะไปเมืองกาญจน์”

ภัสสรหลบตามองพื้นโต๊ะ ตอบเสียงแผ่ว

“สรขออนุญาตพี่ส้มแล้วค่ะ”

ปณิธานพูดขำๆ อย่างคนที่มีปัญหาทับถมหัวใจปานๆ กันว่า “สรกับเพื่อนๆ จะไปงานบรรจุกระดุกชยาที่เมืองกาญจน์ค่ะพ่อ”

“อ้อ” เสียงตอบรับไม่ชัดขวาง เป็นเพราะโยธินอยู่ด้วย ธิปไตยจึงให้ความสนใจมากกว่าที่เคย “แล้วจะไปกันยังไง”

ภัสสรตอบว่า “ขับรถตามกันไปค่ะ”

“แล้วเราจะขับไปเองถึงเมืองกาญจน์เชียหรือ”

“ค่ะ จะมีเพื่อนๆ นั่งไปด้วย”

โยธินแทรกขึ้นว่า

“ถ้าคุณออนุญาต ผมก็จะไปด้วยครับ น้องสรจะได้ไม่ต้องขับรถเอง ถ้ามีเพื่อนไปกันหลายคนก็เอารถตู้ไปก็ได้”

“อะไร โยจะเป็นธุระให้ถึงขนาดนั้นเทียวหรือ ไม่ต้องตามใจภัสสรมากเกินไปหรอกนะ ประเดี๋ยวจะได้ใจเกรเรใหญ่”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมรู้จักกับชยาและเพื่อนๆ กลุ่มนี้ ผมเต็มใจจะไปอยู่แล้ว” ชายหนุ่มพูดขำๆ

ทุกคนต่างมองใบหน้าสีอ่อนที่สลดหม่นหมองลงในระยะหลังๆ นี้ อย่างชื่นชม ท่าทีกระล่อนลั่นไหลอย่างคนที่หาความสุขได้ทุกเมื่อ ได้หายไปราวกับไม่ใช่โยธินคนเดิม โยธินรู้จักกับชายหนุ่มผู้จากไป และยังมีบังเอิญเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ขณะที่ชยาเสียชีวิต เขาเป็นพลเมืองดีที่พยายามให้ความช่วยเหลือผู้บาดเจ็บทุกคนอย่างสุดความสามารถ ขณะนี้ก็มีน้ำใจที่จะเอื้อเฟื้อดูแลภัสสรและกลุ่มเพื่อนๆ ที่จะตามกระดุกชยากลับไปทำพิธีบรรจุที่บ้านเกิด เหมือนกับว่าเขาเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในการสูญเสียครั้งนี้ โดยไม่โยธินมีความสุขสนุกสนานที่ตามปรกติแล้วเขาไม่เคยจะขาดได้เลย

สีหน้าของภัสสรสว่างขึ้นด้วยความซึ่งใจ รู้ว่าบิดาจะต้องไม่ขัดความตั้งใจของโยธิน เธอพนมมือขึ้นไหว้

“ขอบคุณพี่โยมากค่ะ”

ชายหนุ่มกลับไม่อาจมองดวงตาใสคู่กันตรงๆ ต้องกลบเกลื่อนมองเมินไปทางอื่น

“สรต้องการให้พี่ช่วยอะไรอีกก็บอกมาแล้วกัน”

“เท่าที่พี่โยทำมาทั้งหมดนี้ สรก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้วค่ะ”

ปณิธานพูดขำๆ “ส้มเองก็มีงาน คงไปด้วยไม่ได้แน่ๆ ที่แรกสรบอกว่าจะขับรถไปเองส้มก็เป็นห่วงอยู่เหมือนกัน ดีแล้วที่คุณโยอาสาจะขับรถให้”

“ถ้าอย่างนั้น อาฝากภัสสรกับโยด้วยนะ ถ้าเขาเกร โยจะดูจะว่ายังไงก็ตามใจ อาอนุญาต”

“ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ”

พรรณรายซึ่งนั่งเงียบอยู่นาน ถ้ามองขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนเอใจ “น้องสรต้องการให้พี่พรรณช่วยอะไรหรือเปล่าคะ ที่จะไปเมืองกาญจน์กันนี้ พี่พรรณไปเป็นเพื่อนด้วยดีไหม”

ปัทมศรีส่งสายตาดูพรรณรายอย่างรู้เท่าทัน แม้จะเป็นเพียงชั่ววูบแต่ก็ไม่เร็วกว่าเจ้าตัวจะไม่สังเกตเห็น สีหน้าของพรรณรายเจื่อนจางลงแต่ก็ยังฝืนยิ้ม

ภัสสรเองก็รู้ว่าสาวใหญ่ผู้เป็น “คนของพ่อ” รู้สึกอย่างไรกับโยธิน แต่ทั้งเธอและปัทมศรีต่างก็ไม่กล้าพูดออกมาให้บิดาขัดเคืองใจ ภัสสรตอบเพียงว่า

“ไม่เป็นไรค่ะ”

ริบไต่ไม่รู้เบื้องหน้าเบื้องหลัง นอกจากรักและไวใจหญิงสาวรุ่นลูกเต็มที คล้อยตามทันที “ดีเหมือนกันนะ มีพรรณเป็นผู้ใหญ่ไปด้วยอีกคน ดีกว่ามีแต่เด็ก ๆ โยคนเดียวจะดูแลไม่ไหว”

ภัสสรและปัทมศรีต่างก็เจีบ มองหน้าโยธินก็เห็นแต่ความหม่นมัวเคร่งขรึม ชายหนุ่มไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธแต่อย่างใด...

วัดบ้านนอกเก่าแก่เคยเป็นที่พักพิงอิงอาศัยวิ่งเล่นมาแต่เล็ก ปีแล้วปีเล่าแทบไม่มีอาคารสิ่งก่อสร้างใดใหม่ผุดเพิ่ม หลวงลุงคล้ายเจ้าอาวาสรู้แก่ใจว่าชาวบ้านยากจนไม่เคยจะห็นพันคำว่าห็นสินไปได้ ดังนั้นจึงมุ่งหน้าสั่งสอนให้ทุกคนในปกครองและที่เข้ามาหา คร่ำเคร่งปฏิบัติตามวิถีทางที่ถูกที่ควรแทนที่จะเรียรายขอบริจาคสร้างวัดกุศลสถานสิ่งของ

ในวันนี้วัดเก่าคึกคักด้วยผู้คนที่มาร่วมทำบุญบรรจุกระดูกชยา ซึ่งเป็นลูกหลานคนเก่าแก่ที่รู้จักกันดี เพื่อนๆ นักศึกษาจากกรุงเทพฯ มากันสิบกว่าคน บางคนในกลุ่มแต่งตัวเร็ดหรูจนดูเป็นที่แปลกตาชาวบ้านในถิ่นห่างไกลความเจริญ

พรรณราย สวมกางเกงขายาวเข้ารูป เสื้อสูทสีขาวตัดเย็บประณีตด้วยไหมเนื้อดี ปลอดภัยนุ่มปล่อยให้แยกจากกัน เห็นเสื้อแพรประดับลูกไม้ตัวในที่อวดเนิ่นเนื้อวับแวม ผมรวบสูงเหน็บกับประดับเพชรเล็กๆ วาบวับ จงใจปล่อยชายเป็นปอยเล็กๆ ทั้งลงมาตามไรคอปองาม กระเป๋าใบใหญ่คล้องติดแขนคล้ายกับจะมีทุกอย่างอยู่ข้างใน ทั้งเครื่องสำอาง ขนม ยาตม ผ้าโพกผม รวมทั้งพัดไม้หอมเป็นซี่ร้อยที่ดึงให้แผ่กว้างออกได้ ซึ่งถูกนำออกมาโบกครั้งแล้วครั้งเล่าสูกับความร้อนของอากาศธรรมชาติยามใกล้เที่ยง ไม่เพียงแต่เธอจะพัดให้ตัวเอง ยังเผื่อแผ่ไปยังชายหนุ่มร่างสูงผิวดำขาวที่ใบหน้ากลายเป็นสีแดงเข้มเพราะกรำแดดมาตลอดเช้าวันนั้น

สหัส เป็นอีกคนหนึ่งที่ช่วยงานอย่างแข็งขัน ร่างสูงหนาที่ดูบึกบึนแข็งแรง แทรกตัวอยู่ในกลุ่มญาติและชาวบ้านที่มาร่วมงาน แม้แต่กับพระภิกษุสงฆ์เขาก็คลุกคลีด้วยอย่างไม่แปลกแยก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลวงลุงเจ้าอาวาสที่ลุ่มหน้าลุ่มหลังเรียกใช้ให้เขาทำนั่นนี่อย่างคุ้นเคยกัน

ภัสสรมองเมินไปจากพรรณรายและโยธิน แต่ไม่ใช้ด้วยความรู้สึกขุ่นเคืองแต่อย่างใด... เธอกลับพบว่าตัวเองเพลิดเพลินกับการเฝ้ามองหนุ่มใหญ่ผิวดำล่ำโบหน้าเข้ม ผู้เป็น “รุ่นพี่” ที่รู้จักกับชยามาก่อนคนนี้อย่างยิ่ง หลายคืนของการสวดพระอภิธรรมที่ได้รู้จักพูดคุยกัน ได้สร้างความสนิทสนมไว้วางใจขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว ในคืนหลังๆ เธอถึงกับมองหาและรู้สึกยินดีที่ได้เห็นสหัสปรากฏตัว บางคืนเขามาถึงเมื่อทุกคนกำลังจะกลับเพราะเหตุผลเรื่องงาน แต่เขาก็ยังมา

เขาจะส่งสายตาดูและรอยยิ้มอ่อนให้เธอก่อนจะมีโอกาสเข้ามาทักทาย ภัสสรรู้สึกเฝ้าเฝ้าว่าสายตาของเขาไม่ใช่เฉกเช่นที่จะให้แก่คนทั่วไป เธอสัมผัสถึงความอบอุ่นประหลาดเหมือนกับมีกระแสบางอย่างส่งมาถึงอย่างจงใจ และเธอก็รับไว้ด้วยความรู้สึกโหยหาและยินยอม

ชายหนุ่มไม่ได้มาในวันเผาศพ ภัตตรคิดว่าจะได้พบเขา
ที่นี่ แต่แล้วร่างสูงหนาแน่นในเสื้อเชิ้ตสีขาว ก็ปรากฏตัวขึ้นคล้าย
ตอบสนองเสียงเรียกร้องที่โหยหา

ภัตตรรู้สึกว่ามีสิ่งของที่ขาดหายไปได้มาอยู่ในที่ทางอีกครั้งหนึ่ง

ชายหนุ่มเดินมารวมกลุ่มด้วย รับการไหว้ทักทายทุกคน
แล้วลงนั่งแทรกกับพื้นศาลาตรงที่ซึ่งทุกคนขยับให้

เขาทักทายกับโยธินผู้เป็นหลานชายคนเดียวของเจ้านายด้วย
ท่าทีสุภาพสีหน้าแจ่มใส แม้จะพักอยู่ในรอบรั้วเดียวกันมาเป็น
เวลานานพอสมควร แต่ก็ยังรักษาความแปลกแยกที่ชัดเจนไว้อย่าง
คงเส้นคงวา

โยธินที่เคยแต่สนใจหาความสนุกสนานเริงรมย์ใส่ตัวไปวันๆ
ไม่เคยเฉลียวใจว่ามีอะไรซ่อนอยู่ภายใต้ใบหน้าขริบดวงตาคมที่สะท้อน
ประกายวาบลึกของ “องครักษ์” ของอาสาใหญ่ของเขา

“เดินทางลำบากไหมครับ คุณโยธิน วัดนี้เป็นวัดชนบท
ไม่ได้อยู่ในเมือง ผมนึกเป็นห่วงอยู่ว่าคุณจะขับรถหลงไปทางอื่น
หรือเปล่า”

“เกือบหลงหลายที่แล้วล่ะ แต่แผนที่ของคุณสหัสเขียนไว้ให้
ชัดเจนดี พอจะหลงก็หยุดถามชาวบ้านเลยมาได้เรื่อยๆ จนถึง”

พิมพลอยพูดว่า “ถึงยังไงพิมก็พามาถูกค่ะ ญาติของพิม
เป็นคนละแวกนี้ ถ้าหลงก็แวะไปหาให้เขาพามาก็ได้ วัดนี้เป็น
วัดเก่าแก่ใครๆ ก็รู้จัก”

“อ้อ คุณพิมเป็นคนเมืองกาญจน์หรือครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ แต่ญาติพิมมาอยู่ที่นั่นนานเป็นสิบปีแล้ว เมื่อก่อนนี้
พอถึงวันหยุดพิมยังเคยมาพักที่บ้านเขาเลย เขาค้าขายพืชไร่ แล้ว
ก็มีสวนผลไม้ด้วย พิมมาที่ไรก็เก็บผลไม้กลับไปเป็นกระบุงๆ ทุกที”

“อยู่แถวไหนครับ”

พอได้รับคำตอบชายหนุ่มก็หัวเราะ “บ้านผมก็อยู่แถวนั้น
แต่ว่าเป็นบ้านไร่จ๋าๆ นะครับ ปลูกพืชไร่ทำสวนผลไม้หลายอย่าง
ตอนนี้มีแม่กับน้องสาวแล้วก็ลูกจ้างทำกันอยู่สองสามคนเท่านั้น”

“หรือคะ ดิฉัน จะได้อธิบายโอกาสไปเที่ยวบ้านพี่สหัส”

“ยินดีต้อนรับครับ” รอยยิ้มอบอุ่นส่งผ่านเพื่อน ๆ รุ่นน้องที่
ชักชวนกันอย่างนุกสนาน ดวงตาคมวาววามของชายหนุ่มหยุดมอง
ลึกลงในตาใสที่ยังโศกไม่หายของภัตตร เหมือนอย่างจะจงใจเชิญชวน
เธอเป็นพิเศษ

ภัตตรหันไปหาโยธิน เสียงถามกระตือรือร้น

“ได้ไหมคะ พี่โย ไปบ้านพี่สหัสกัน”

“ได้ซี ทำไมจะไม่ได้” โยธินรับคำอย่างไม่บิดพลิ้ว

บ่ายแล้วเมื่อทุกคนเริ่มเคลื่อนตัวออกจากวัด รถที่จอดอาศัย
กลุ่มร่มไม้ใหญ่หลบแสงแดดจัดจ้านค่อยๆ แล่นหายออกไปทีละคัน
เพื่อนบางคนขอแยกตัวกลับไปก่อน ส่วนที่เหลืออาศัยรถตู้ของโยธิน
พร้อมใจกันจะไปบ้านสหัส

ชายหนุ่มยังนั่งอยู่ในกลุ่มญาติคนตายและชาวบ้าน ร่างใหญ่
พับเพียบเรียบร้อยไม่ติดขัดลำบาก ประสานมือรับฟังหลวงลุงชรา
ที่นั่นอยู่บนแคร่ไม้สนทนากับคนนั้นคนนี้พลางสั่งสอนหลักธรรมไปด้วย
กลุ่มนักศึกษาจากเมืองกรุงที่ยังรั้งอยู่ต้องขยับตัวด้วยความเมื่อยขบ
เจ็บปวดหลายครั้งเพราะไม่เคยชินกับการนั่งพับขาอยู่กับพื้นนานๆ

หลวงลุงคล้ายจะชื่นชมเอ็นดูเขาเป็นพิเศษ พูดกับคนนั้น
คนนี้ แต่พอมีอะไรเกี่ยวข้องกับมักจะวกเข้ามาหาเขา

ท่านมองเพื่อนๆ ของชยา พอใจที่รู้ว่าทุกคนกำลังตั้งใจเรียน
“การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญมากนะ... ขานี้ก็เกือบจะไม่ได้เรียน
เหมือนกัน” ท่านพยักหน้ามาที่หนุ่มใหญ่ที่ประสานมือน้อยๆ อยู่
ใกล้ๆ “พอพ่อตาย แม่ก็จะให้ออกจากโรงเรียนมาช่วยทำไร่ แต่
หลวงลุงขอไว้ ไม่อย่างนั้นป่านนี้มันก็คงตากแดดตัวดำเป็นเหนียง
มือเท้าหนักหน้าซุดดินอยู่นั่นแล้ว คงไม่ได้ปริญญาปริญญากับ
ใครเขาหรอก”

“เป็นพระเดชพระคุณของหลวงลุงขอรับ ทุกวันนี้ผมก็สำนึก อยู่เสมอว่าถ้าไม่ใช่เพราะหลวงลุงเมตตา ผมคงไม่มีวันนี้”

“เสียดายแต่เอ็งยังไม่ไต่บวช อายุก็มากแล้วนะ สหัสเอ๊ย แม่เอ็งอยากเห็นเอ็งห่มผ้าเหลืองบวชเรียนเป็นคนเต็มคนสักที เมื่อไหร่จะคิดบวชมาอยู่กับหลวงลุง หลวงลุงรอได้อีกไม่นานแล้วนะ นี่ก็อายุใกล้เจ็ดสิบแล้ว อยู่ได้อีกไม่นานแล้ว”

“เพิ่งจะหกสิบกว่าๆ เท่านั้น ยังไม่แก่หรอกครับหลวงลุง” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

จนได้เวลาพอสมควรชายหนุ่มจึงนำกลุ่มให้ลากลับ ภัตสร รู้สึกว่าท่ากราบเบญจางคประดิษฐ์ของชายร่างใหญ่ช่างมีสง่างามได้ จังหวะที่น่าชม ไม่ใช่แขนขาเกะกะดูเก๋ๆ กังๆ อย่างโยธินที่เรียน ชั้นประถมจนจบมัธยมปลายในโรงเรียนฝรั่ง ก่อนจะเข้ามหาวิทยาลัย แล้วยังไปเรียนต่อต่างประเทศอีกหลายปี แม้แต่เพื่อนผู้หญิงตัว เล็กๆ และตัวเธอเองก็ยังคงกราบพระไม่ได้สวยงามเท่าหนุ่มใหญ่ใบหน้า ดุคมประดับรอยแผลเป็น ที่มีผิวคล้ำเข้มคนนี้เลย

กลุ่มคนหนุ่มสาวเดินตามกันมา พิมพลอยถามว่า “พี่สหัส สนิทกับหลวงลุงมากเลยนะคะ เป็นญาติกันหรือคะ”

“ท่านเป็นลุงของผม เป็นพี่ชายคนละแม่กับพ่อของผมครับ ท่านบวชตั้งแต่อายุยังน้อยไม่ยอมสึก ผมเคยมาอยู่ด้วย โตขึ้นมา ด้วยข่าวกันบาตร ท่านเมตตาอบรมสั่งสอนมาตลอด...”

น้ำเสียงตอนท้ายเจือหัวเราะคล้ายเยาะหยันตัวเอง

“แต่ผมมันหัวแข็งเอง จนป่านนี้ยังเอาดีไม่ได้เลย”

“โถ ถ้าพี่สหัสไม่ดีแล้วใครที่ไหนจะดีล่ะคะ” สายใจรีบพูด

พื้นดินที่เต็มไปด้วยหินบ้างรากไม้บ้างเป็นปุ่มปมทำให้รองเท้า สันสูงของพรรณรายมีอาการโยกคลอนคล้ายจะพลิกหลายครั้ง หญิงสาวเอื้อมมือไปยึดแขนโยธินและอีกฝ่ายก็เอื้อให้อย่างไม่เกียจจน

ภัตสรและเพื่อนๆ ที่เดินตามมองเห็นกันทุกคน พิมพลอย และสายใจยังกระตุกแขนเธอ บัญไบให้มองอย่างอดไม่ได้

เธอถามสหัสว่า “พิม สายใจกับสรไปรถพี่สหัสได้ไหมคะ”

พิมพลอยและสายใจหันมามองอย่างแปลกใจ แต่ว่าสีหน้า ของภัตสรคล้ายไม่มีความสนใจใดๆ ทั้งสิ้น

“ได้สิครับ เชิญเลย” คนตอบซ่อนความสมหวังไว้ในรอยยิ้ม ที่อบอุ่น

โยธินมองเธอขีมิ้มๆ เมื่อภัตสรบอกความตั้งใจให้รู้

“จะได้มีคนคุยกับพี่สหัสนะคะ พี่โย รถตู้มีคนนั่งตั้งแยะแล้ว เจลี่ยกันมาบ้าง”

พรรณรายพยักหน้าอย่างใจดี “ปล่อยเขาเถอะคะคุณโย ยังไงๆ ก็ขับตามกันไปอยู่แล้ว”

สร้อยระย้าใจดี ให้สหัสเอารถขับเคลื่อนสี่ล้อที่เหมาะสมกับทาง กันดาร ของบริษัทมาใช้ ชายหนุ่มเปิดประตูให้สาวๆ ภัตสรรุ่นหลัง พิมพลอยที่มีนิสัยช่างพูดคุยและดูเหมือนจะเศร้าโศกน้อยกว่าเธอกับ สายใจให้ขึ้นไปนั่งคู่กับชายหนุ่ม พอขึ้นรถกันเรียบร้อยสายใจที่นั่ง ข้างเธอก็ยื่นหน้ามากระซิบถามว่า

“ตัวประชิดพี่โยหรือสร”

“เปล่าสักหน่อย” คำตอบไหลออกมาโดยไม่ติดขัด

สหัสออกรถก่อน โยธินพารถตู้ที่มีเพื่อนๆ ของเธอโดยสาร เคลื่อนตาม รู้สึกตัวเป็นกังวลว่าทำให้ภัตสรไม่พอใจอีกแล้ว พรรณรายที่นั่งเคียงข้างก็เอาใจเขาไม่เลิก ชวนพูดคุยอ่อนหวาน แล้วยังคงคอยแก้ห่อขนมหยิบยื่นให้ พอลับตาภัตสร มือเรียวกก็ส่ง ขนมป้อนให้ถึงปาก

สาวๆ ที่นั่งอยู่ข้างหลังคุยกันจ้อกแจ้กแอบเห็นและกระซิบกัน ว่า “ประเดี๋ยวเถอะ ต้องฟ้องยัยสร”

หลังจากนั้นเมื่อมีคนมาฟ้องจริงๆ

ภัตสรกลับไม่ได้รู้สึกสนใจดีแต่อย่างใดเลย.....